

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/86/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120210789
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120210789.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobcu: J. A., F.. X.X.XXXX, T. H., Č. I. XXXX/XX, zastúpený: JUDr. Dušan Remeta, advokát, so sídlom v Prešove, Masarykova 2, p r o t i žalovanej: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 6.930,58 Eur titulom náhrady škody a 5.000 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti o náhradu nemajetkovej ujmy z a m i e t a .

III. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou z 10.9.2020 si uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. voči Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou z dôvodu, že právoplatným rozsudkom tohto súdu 41T/59/11 zo dňa 19.6.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove 6To 49/19 zo dňa 11.12.2019 bol oslobodený spod obžaloby vedenej proti nemu pre trestný čin podvodu. Základ nároku odôvodnil aj s poukazom na právne závery rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011 a 4MCdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010. Žiadal priznať náhradu škody predstavujúcu trovy jeho obhajoby v trestnom konaní vo výške 5.775,48 Eur s DPH vo výške 1.155,10 Eur, ktorú v žalobe špecifikoval jednotlivými úkonmi. Titulom náhrady nemajetkovej ujmy žiadal priznať maximum t.j. 29.000 Eur (50 násobok minimálnej mzdy v roku 2020) a to z dôvodu dĺžky jeho neoprávneného trestného stíhania v závažnej trestnej veci, ktoré trvalo 11 rokov. V žalobe uviedol, že sa mu v dôsledku tejto skutočnosti zmenil doterajší spôsob života, keďže takmer všetok svoj voľný čas venoval trestnému konaniu a premýšľaniu ako preukázať svoju nevinu. Tieto okolnosti ovplyvnili aj rozpad jeho manželstva a prišiel aj o veľa priateľov a známych. Krivdu a hanbu, ktorou trpel počas celého trestného konania mu už nič nedokáže odčiniť, možno ju zmierniť prostredníctvom náhrady nemajetkovej ujmy.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil z dôvodu, že trestné stíhanie voči žalobcovi bolo vedené legitímne. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi existovala pravdepodobnosť o tom, že daný trestný čin spáchal, neskôr z rôznych dôvodov sa nepotvrdila. Súd obžalobu prijal a v prvom štádiu konania aj uznal vinu žalobcu zo spáchania trestného činu. Na podporu tohto stanoviska odcitoval právny záver z rozsudku Najvyššieho súdu SR 3Cdo 201/07. Uznesenie o vznesení obvinenia podľa platného práva nepredpokladá istotu, že sa skutok stal, že je trestným činom s istotou, že ho skutočne spáchal podozrivý. Vyplýva to z § 206 ods. 1 Trestného zákona. Uznesenie o vznesení obvinenia preto nie je nezákonným len z dôvodu, že sa nepotvrdila v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o

spáchaní trestného činu. Navrhol preto pripojiť trestný spis 41T 59/11, vypočúť žalobcu k nemajetkovej ujme, ktorú považoval za neodôvodnenú a po jeho výsluchu si vyhradil právo na označenie ďalších dôkazov. K výške náhrady škody sa nevyjadril.

3. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaného poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu 4Cdo 66/18 zo dňa 21.11.2018, ktorý považoval rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu za ustálenú pri dôvodnosti žaloby o náhradu škody v prípade zastavenia trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby ako pri nezákonnom rozhodnutí. Poprel správnosť tvrdenia žalovaného o pôvodnom uznaní viny žalobcu, keďže v trestnej veci boli 3 oslobodzujúce rozsudky. Poukázal na § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii a keďže žalovaný nepoprel výšku škody za trovy obhajoby, ide o nesporné tvrdenie. Podľa žalobcu žalovaný nenamietal ani výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ohľadom tejto argumentácie však súd uvádza, že je neopodstatnená. Žalovaný totiž vo svojom písomnom vyjadrení poprel nielen základ, ale aj výšku tohto nároku. Žalobca k svojmu vyjadreniu pripojil aj rozvodový rozsudok a 3 úverové zmluvy s tvrdením, že nimi získané finančné prostriedky použil na zaplatenie trov obhajoby vrátane zmluvnej odmeny obhajcu vo výške 18.322,07 Eur, pričom na úrokoch a poplatkoch preplatil bankám okolo 3.000 Eur.

4. Žalovaný v duplike citoval z návrhu manželky žalobcu na rozvod manželstva a zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení.

5. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 27.2.2020, vyjadrením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 3.8.2020, faktúrami č. 027/2008, 0122012, 0402013, 0342014, 0362015, 0242018, 0502019, výpismi z účtu a príjmovými pokladničnými dokladmi, písomnými vyjadreniami strán, spismi tohto súdu 29C/335/2007 a 41T/59/2011 a zistil tento skutkový stav:

6. Uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ Prešov ČVS: KRP - 36 OVK - PO - 2007 zo dňa 21.9.2007 bolo začaté trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu preto, že za obdobie od 2.10.2006 do 19.9.2007 v spoločnosti Kronospan SK, s.r.o. doposiaľ nezistený páchatel - pracovník tejto spoločnosti potvrdil dodacie listy konkrétneho dodávateľa ohľadom dodávok drevnjej hmoty, za ktorú uvedená spoločnosť zaplatila 5.453.115,50 SK, pričom drevná hmota dodaná nebola. Uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi a ďalším dvom osobám ako dodávateľom drevnjej hmoty bolo vydané 23.6.2008, ale toto uznesenie bolo následne zrušené uznesením vyšetrovateľa zo dňa 13.8.2008. Ďalšie uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi a ďalším dvom osobám, na základe ktorého už bolo vedené celé trestné stíhanie, bolo uznesenie vyšetrovateľa ČVS: KRP - 36/OVK-PO - 2007 zo dňa 2.11.2009. Žalobcovi bolo ním vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchatelstva a dňa 13.6.2011 bola na tunajší súd podaná Okresnou prokuratúrou v Prešove obžaloba. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 41T/59/11. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci 3 krát tak, že všetkých obžalovaných oslobodil - išlo o rozsudky zo dňa 16.4.2011, 25.1.2016 a posledný z 19.1.2019, všetky z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stali skutky, pre ktoré boli obžalovaní stíhaní. Tento posledný rozsudok je už právoplatný 11.12.2019, keďže bol potvrdený uznesením Krajského súdu v Prešove 6To/49/19 zo dňa 11.12.2019.

7. Žalobca bol od vznesenia obvinenia zastúpený v trestnom konaní advokátom JUDr. Zoltánom Koreňom. Uvedený advokát vyfaktúroval žalobcovi trovy obhajoby postupne a to faktúrami č. 027/2008 vo výške 100.000 SK (3.319 Eur), ktorú žalobca zaplatil 10.8.2018, faktúrou č. 0122012 vo výške 1.768,20 Eur, ktorú uhradil 12.3.2012, faktúrou č. 040213 vo výške 1.534,34 Eur, ktorú zaplatil 7.6.2013, faktúrou č. 0342014 vo výške 1.638,60 Eur, ktorú zaplatil 5.5.2014, faktúrou č. 036215 vo výške 851 Eur, ktorú zaplatil 29.7.2015, faktúrou č. 0242018 vo výške 874,30 Eur, ktorú zaplatil 10.5.2018 a faktúrou č. 050219 vo výške 8.336,24 Eur (obsahovala aj osobitnú odmenu 6.638,78 Eur), ktorú žalobca zaplatil 23.12.2019, Celkovo tak zaplatil advokátovi sumu 18.321,68 Eur.

8. Keďže žalobca tvrdil, že jeho trestné stíhanie sa podpísal aj na rozvode jeho manželstva a pripojil príslušný rozsudok, súd za účelom objektivizácie tohto jeho tvrdenia si pripojil celý rozvodový spis tohto súdu 29C/335/2007. Z neho vyplýva, že návrh podala manželka žalobcu dňa 12.11.2007 a v návrhu poukázala na povahové nezhody, krátku predmanželskú známosť a to, že sa nedokážu zhodnúť na základných veciach a preto nežijú už v spoločnej domácnosti. Žalobca pritom s týmito dôvodmi súhlasil a

po úplne stručných výpovediach oboch účastníkov súd rozsudkom č. k. 29C 335/07 - 24 zo dňa 4.4.2008 manželstvo žalobcu rozviedol. Rozsudok sa stal právoplatným 30.4.2008.

9. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že zamestnávateľ s ním okamžite skončil pracovný pomer po vznesení obvinenia. Išlo o spoločnosť Kronospan s.r.o. Asi pol roka bol nezamestnaný, potom vystriedal viacerých zamestnávateľov. Jeho trestné stíhanie trvalo veľmi dlho, 11 rokov a počas tejto doby strácal vieru v spravodlivosť. Žil v strese a prišiel o mnohých priateľov a známych. Musel sa starať aj o 2 deti pochádzajúce z jeho manželstva a preto jeho bežný život sa oproti predchádzajúcemu obdobiu zmenil, pretože venoval sa len práci a deťom. Keďže sa zadlžil, musel brať aj úvery, z ktorých jeden ešte je nesplatený asi vo výške 6.000 Eur. Pociťoval bezmocnosť a traumy zo svojho trestného stíhania, čo sa prejavilo bolesťami žalúdka, avšak ako sám uviedol na pojednávaní, v súvislosti s týmto zdravotným problémom lekára nenavštívil.

10. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku listom zo dňa 27.2.2020, ktorá však bola ako nedôvodná odmietnutá listom zo dňa 3.8.2020.

11. Nárok bolo potrebné posúdiť podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

12. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

13. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

14. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

15. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

16. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

17. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

18. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

19. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadošťučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

20. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje

b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení

21. Podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

22. Základným zákonným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 vety prvej citovaného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Prípady náhrady škody v dôsledku vzneseného obvinenia a následného zastavenia trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby boli v minulosti posudzované rôzne (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 201/07, na ktoré poukázal žalovaný), ale neskôr sa rozhodovacia prax súdov v tomto smere ustálila, predovšetkým v dôsledku rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 4MCdo 15/09 z 18.8.2010, ktoré bolo aj publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod R37/2014. Najvyšší súd v ňom uviedol nasledovné: „Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté“.

23. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí zdôraznil, že za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého zastavenie trestného stíhania preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť.

24. Žalobca správne poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Cdo 66/18 zo dňa 21.11.2018, ktorým bolo dovolanie generálneho prokurátora v obdobnej veci odmietnuté. Súdny v konaní priznal žalobcovi nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku jeho oslobodenia spod obžaloby. Dovolanie Najvyšší súd vyhodnotil ako neprípustné, keďže súdy prijali závery v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov, pričom Najvyšší súd poukázal na rozhodnutie 4MCdo 15/09 a v súlade s ním aj ďalšie rozhodnutia 4Cdo 54/11 zo dňa 30.1.2011, 7Cdo 145/11 zo dňa 12.12.2012, 7Cdo 87/12 zo dňa 19.6.2013 a 7MCdo 27/12 zo dňa 19.2.2014.

25. K tejto problematike sa vyjadril aj Ústavný súd SR. Napríklad v náleze I.ÚS 540/2016 z 13.12.2016, keď uviedol, že právne závery vychádzajúce zo zistenia, že výsledky prípravného konania odôvodňovali záver, že sťažovateľ spáchal skutky, ktorému boli v obžalobe kladené za vinu, v dôsledku čoho nebolo možné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné, nemožno považovať za ústavne konformné s poukazom na článok 46 ods. 3 Ústavy SR. Ústavný súd pripomenul, že v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, respektíve postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie o trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatoval, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo oslobodzujúcim rozsudkom bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné vždy považovať za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.

26. Nepochybne teda pre prijatie záveru o základe nároku je potrebné vychádzať z tejto už ustálenej rozhodovacej praxe súdov a to aj s poukazom na princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP. Naplnené boli aj ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a to vznik škody a príčinná súvislosť s trestným stíhaním žalobcu. Škoda predstavuje trovy obhajoby žalobcu v trestnom konaní, ktoré jeho obhajca riadne vykonal, vystavil žalobcovi za ne faktúry a žalobca ich aj

zaplatil. Aj keď ich zaplatil v podstatne väčšom rozsahu, touto žalobou uplatnil len tie trovy obhajoby, ktoré vyčíslil podľa advokátskej tarify - vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Tie úhrne vyčíslil na sumu 6.930,58 Eur vrátane DPH, v žalobe ich špecifikoval a keďže žalovaný tieto jednotlivé úkony právnej služby nespochybnil, platí fikcia o ich nespornosti podľa § 151 ods. 1 CSP.

27. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol posúdený podľa § 17 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Vychádzajúc z názoru Ústavného súdu SR vyplývajúceho z nálezu III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne), je ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe.

28. Súd sa plne stotožňuje aj s kritériami, ktoré podľa Ústavného súdu (ale tiež napr. rozsudku Najvyššieho súdu ČR 30CDo 2813/11 zo dňa 27.6.2012) je potrebné zohľadniť pri výške priznanej náhrady. Je to povaha trestnej veci, dĺžka trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodeného ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Za pomoci týchto kritérií a to aj v kontexte s § 17 ods. 3 citovaného zákona výška náhrady musí súčasne zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti.

29. Pod povahou trestnej veci je potrebné rozumieť predovšetkým závažnosť trestného činu, podľa nej sa zvyšuje intenzita, s akou osoba poškodená trestným konaním proti nej je negatívne vnímaná. Súvisí to aj s hrozbou trestného postihu a prípadným spoločenským odsúdením. V danom prípade bol žalovaný stíhaný aj za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 4 písm. a/ Trestného zákona, za čo mu hrozil trest odňatia slobody až 10 - 15 rokov.

30. Pokiaľ ide o dĺžku trestného stíhania, toto kritérium nemožno považovať za určujúce hľadisko, pretože pri plynutí času nastáva aj pokles intenzity ujmy v dôsledku upadajúceho záujmu spoločenského prostredia o daný prípad. V tomto prípade išlo o neprimeranú dĺžku trestného stíhania v trvaní 10 rokov, ktorá nepochybne spôsobila žalobcovi ujmu najmä v jeho neistote ohľadom výsledku konania. Ako to vyplýva aj z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR I.ÚS 514/2006, relevantné je pri uplatňovaní tohto nároku uznesenie o vznesení obvinenia (teda nie o začatí trestného stíhania vo veci), v danom prípade je potrebné vychádzať z uznesenia vyšetrovateľa zo dňa 2.11.2009.

31. Ďalším kritériom na primerané zadosťučinenie za trestné stíhanie sú následky spôsobené trestným konaním v osobnostnej sfére poškodeného. Pod toto kritérium patria aj okolnosti, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi. Je pritom potrebné rozlišovať prípady, keď trestné stíhanie bolo začaté zjavne neodôvodnene alebo dokonca s cieľom poškodiť osobu, voči ktorej bolo začaté od prípadov, kedy existovali dôvody pre jeho začatie a v takom prípade sa zohľadnia aj dôvody zastavenia trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby. V tomto prípade išlo o druhý prípad, ktorého výsledok závisel od vyhodnotenia vykonaných dôkazov. Niektoré totiž svedčili pre vinu žalobcu, iné nie a preto k oslobodeniu žalobcu došlo v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného). Súd pri ustálení výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal aj na to, že žalobca nebol ukrátený na práve na osobnú slobodu, keďže nebol zadržaný, ani vzatý do väzby. Súd zároveň nemohol zobrať do úvahy tvrdenie žalobcu o tom ako jeho stíhanie zasiahlo do jeho osobného a rodinného života tým, že prišiel o priateľov a rozpadlo sa mu manželstvo. Toto tvrdenie ostalo len v rovine jeho tvrdenia, žalobca ho žiadnym spôsobom nepreukázal a to napriek tomu, že žalovaný ho spochybnil. Práve naopak, rozvodový spis jeho tvrdenie vyvracia. Návrh na rozvod bol totiž podaný ešte pred vznesením jeho obvinenia v prvom prípade, hoci neskôr bolo toto uznesenie zrušené, pričom toto prvé vznesenie obvinenia je zo dňa 23.6.2008 a bývalá manželka žalobcu podala návrh na rozvod ešte v roku 2007. Nebolo možné vychádzať z uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci, ktoré je zo dňa 21.9.2007, v ktorom sa vôbec žalobca nespomína. Z celého rozvodového spisu nevyplýva, že by pod rozvrat manželstva žalobcu a jeho vtedajšej manželky sa podpísalo aj jeho trestné stíhanie, keďže v tom čase ešte nebolo voči nemu vznesené obvinenie. Taktiež ani okolnosť, že prišiel o zamestnanie u vtedajšieho zamestnávateľa nebolo možné zohľadniť pri posudzovaní tohto nároku, keďže k okamžitému skončeniu pracovného pomeru došlo ešte pred spomínaným vznesením obvinenia žalobcu. Zamestnávateľ totiž musel stihnúť zákonnú dvojmesačnú lehotu na podanie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Navyše súdu je z jeho činnosti známe, že k tomuto skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť zo strany zamestnávateľa 1.10.2007. Súd totiž rozhodol o neplatnosti tohto skončenia pracovného pomeru s tým, že k ukončeniu došlo 30.10.2008 a žalobcovi priznal náhradu mzdy 10.000 Eur uznesením č.k. 11C/371/2007-209 zo dňa 11.3.2020. Ujma,

ktorá žalobcovi teda vznikla v dôsledku tohto skončenia pracovného pomeru nemôže byť v príčinnej súvislosti s tým, že orgány činné v trestnom konaní voči nemu vzniesli obvinenie. S uvedených dôvodov súd považoval za primeranú a spravodlivú nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 Eur a preto žalobu v prevyšujúcej časti ohľadom tohto nároku zamietol.

32. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca, hoci bol čiastočne neúspešný v spore o náhradu nemajetkovej ujmy vzhľadom na to, že rozhodnutie o tomto nároku záviselo od úvahy súdu má sa zato, že bol aj v rozhodovaní o tomto nároku úspešný v celom rozsahu a preto súd mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania, keďže nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

33. O výške náhrady trov konania rozhodol súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.